

Senyoria:

Acusem recepció de l'informe pel qual ens informa de la queixa promoguda davant d'esta Institució pel Sr.(...).

Com coneix, en el seu escrit de queixa l'interessat ens informava que amb data 9 de febrer del 2004 va sol·licitar a l'Ajuntament de Burriana que tramitarà tots els escrits que li concerniren en valencià.

No obstant això, amb data 26 d'abril del 2004 es van carregar en el seu compte bancari uns rebuts municipals corresponents a diverses taxes i impostos, redactats exclusivament en castellà. Segons indica l'interessat, va ordenar la devolució dels mateixos, adjuntant un escrit en el que feia constar que el motiu era la vulneració dels seus drets lingüístics.

El dia 19 De Juliol del 2004 va rebre una notificació de la providència d'apremi i requeriment de pagament, redactada en castellà, que incloïa l'oportú recàrrec legal.

Considerant que la queixa reunia els requisits exigits per la Llei reguladora d'esta Institució, la mateixa va ser admesa a tràmit. En este sentit i amb l'objecte de contrastar l'escrit de queixa, vam sol·licitar informe a l'Ajuntament de Burriana. De la comunicació rebuda es deduïxen els següents fets i circumstàncies:

Primer. L'Àrea econòmica de l'Ajuntament de Burriana està adoptant des de fa temps les mesures oportunes perquè tota la informació i els requeriments tipus apareguen redactats tant en valencià com en castellà. D'esta manera se'ns indica que en el període de pagament voluntari s'han emprat per primera vegada uns models de rebut redactats en ambdós llengües.

Segons se'ns comunica, en una segona fase es realitzarà l'adaptació del text contingut en els rebuts, qüestió que es considera complexa donat l'escàs marge deixat al text a incloure, d'acord amb les normes bancàries.

Segon. L'Ajuntament al·lega en el seu informe que eixa administració emet cada any més de 20.000 rebuts en relació amb les taxa urbanes i altres tant en relació amb l'impost de vehicles de tracció mecànica.

Tercer. En relació amb el concret procediment tributari objecte de qüestió, l'Ajuntament al·lega que, davant de la falta de pagament de l'interessat dins del període de pagament voluntari, va procedir a aplicar la normativa vigent, continguda en el Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'Hisendes Locals.

Rebut l'informe, li vam donar trasllat a l'interessat a fi de que, si ho considerava oportú, presentara escrit d'al·legacions, com així va fer, ratificant íntegrament el seu escrit inicial.

En el present expedient de queixa es plantegen bàsicament dos qüestions que, considerem, han de ser nítidament diferenciades a fi d'evitar indesitjables errors.

En primer lloc, es planteja per l'interessat la vulneració dels seus drets lingüístics com a conseqüència de la remissió de determinats documents de liquidació i execució tributària redactats exclusivament en castellà.

En segon lloc, es planteja la legalitat del procés executiu de cobrament iniciat per l'Administració implicada com a conseqüència de la falta de pagament dels deutes tributaris en el període definit legalment com de pagament en via voluntària.

En relació amb la primera d'estes qüestions, hem d'apuntar que la Generalitat Valenciana, en compliment del manament estatutari contingut en l'Estatut d'Autonomia, va promulgar la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'Ús i Ensenyament del Valencià, el preàmbul de la qual assenyala la necessitat de recuperar l'ús social i oficial del valencià.

La citada Llei va significar, d'una banda, el compromís de la Generalitat Valenciana de defensar el patrimoni cultural de la nostra Comunitat Valenciana i, especialment, la recuperació del valencià, definit com "llengua històrica i pròpia del nostre poble", i d'una altra banda, superar la relació de desigualtat existent entre les llengües oficials de la Comunitat Valenciana, el valencià i el castellà.

La cooficialitat lingüística instaurada per la Constitució espanyola, que reconeix com a llengua oficial d'una determinada comunitat autònoma, no solament l'idioma castellà sinó també el propi d'eixa comunitat autònoma, va modificar notablement l'ús, tant privat com oficial, de les diverses llengües en el territori de l'Estat espanyol; és per això que les comunitats autònomes amb idioma cooficial propi han legislat en la matèria, mitjançant lleis denominades de normalització lingüística, a fi de fomentar l'ús de la llengua cooficial (especialment en aquells àmbits oficials: administració pública, educació, mitjans de comunicació, etc.) amb l'objectiu que esta assolisca cotes similars a aquelles que corresponen al castellà com a idioma oficial en tot el territori de l'Estat.

L'aplicació d'estes lleis de normalització lingüística duta a terme per les diverses comunitats autònomes motiva, de vegades, que ciutadans que tenen com a llengua habitual el valencià, consideren vulnerats els seus drets lingüístics per l'ús d'una llengua o l'altra per part de les autoritats i les oficines públiques.

La normativa vigent respecte de l'ús del valencià, continguda en la Constitució espanyola, en l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana i en la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, és clara i terminant, i no deixa lloc a cap interpretació, per la qual cosa l'Administració pública valenciana està obligada a garantir la normalització lingüística, tal com es desprén de l'art. 7.4 i .5 de l'Estatut d'Autonomia, en assenyalar que "Caldrà atorgar un especial respecte i protecció a la recuperació del valencià".

La Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià no és una altra cosa que el desenvolupament normal de les previsions contingudes en la Constitució espanyola i en l'Estatut d'Autonomia respecte de l'ús de la nostra llengua com l'objectiu últim de recuperar la desigualtat que encara existix respecte de l'altra llengua oficial, el castellà, sense que en cap cas pugua prevaler l'una sobre l'altra.

Així doncs, i en el sentit que és missió d'esta Institució vetllar pel compliment dels preceptes constitucionals, estatutaris i legislatius citats, són constants les recomanacions del Síndic de Greuges a l'Administració Pública Valenciana, perquè els impresos, formularis, models oficials que utilitza eixa Administració pública valenciana i els organismes que en depenen, siguen redactats de conformitat amb la legislació vigent respecte d'això, en les dos llengües oficials de la nostra comunitat autònoma.

Sent tot allò que s'ha afirmat fins este moment cert, i passant ja a l'anàlisi del segon dels temes assenyalats, l'interessat extrau, de la vulneració dels seus drets lingüístics, la no obligatorietat de procedir al pagament dels deutes tributaris que li van ser notificats.

No obstant això, esta inferència no pot ser entesa com ajustada a Dret.

L'article 3 de la Constitució Espanyola, disposició aplicable per a obtindre la solució al problema plantejat, és clar a l'hora d'establir el deure de tots els espanyols de conèixer l'idioma castellà.

D'esta previsió constitucional és possible inferir que, estant tots els espanyols obligats a conèixer el castellà, un concret ciutadà no pot al·legar el desconeixement d'un deute tributari que li haja estat notificat en este idioma i, per tant, justificar sobre la base d'este desconeixement el corresponent impagat de la mateixa.

Des d'este punt de vista, la remissió de documents redactats exclusivament en una de les dos llengües oficials de la Comunitat Valenciana implica una vulneració dels drets lingüístics que haurà de ser corregida per l'Administració competent, d'acord amb la legislació vigent, però això no atribuïx al ciutadà que ve obligat jurídicament a conèixer l'idioma emprat en la comunicació un motiu per a sostraure's al poder tributari de l'Estat, al qual s'haja subjecte.

Tenint en compte tot el que hem dit més amunt i podent no ser l'actuació descrita prou respectuosa amb els drets del promotor de la queixa, es recomana a l'Ajuntament de Burriana que, en els documents de liquidació tributaris, observen el règim de cooficialitat lingüística instaurat a la Comunitat Valenciana, sense que en cap cas pugua prevaler una llengua sobre l'altra, ja que el valencià, llengua oficial de la Comunitat Valenciana, ho és també de la Generalitat i de l'Administració pública, de l'Administració local i d'altres corporacions i institucions públiques, dependents d'aquella, per la qual cosa els poders públics, autonòmics i locals estan obligats, d'acord amb el manament contingut en l'article 7 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana a impulsar l'ús del valencià en totes les esferes socials i especialment en l'Administració pública.

Tanmateix, d'acord amb la normativa citada, li preguem ens remeta en el termini d'un mes, el preceptiu informe en què ens manifeste l'acceptació del Suggeriment que es realitza, o si escau, les raons que estime per a no acceptar-lo.

Transcorregut el termini d'un mes, a què es fa referència en el paràgraf anterior, la present resolució serà inclosa en la pàgina Web de la Institució.

Agraïm per anticipat la remissió del que li hem demanat. Atentament,

Bernardo del Rosal Blasco
Síndic de Greuges de la Comunitat Valenciana.